

Han var standset ved det ene Vindu og stod der med Hænderne tungt paa Ryggen og saae ud paa Lysets Bølgen i Kastanietræernes mørke Løvmasser.

I hvert Fald maatte han altsaa tilbage til København. Og her — det gik først rigtig op for ham nu — her truedes hans Forhold til Jakobe af en Fare fra en anden Kant. Han vilde jo altsaa igen træffe Nanny. Og hvad saa? — Nanny havde ganske vist ikke ofte været i hans Tanker her paa Kærsholm; men hans Sanser havde dog ikke glemt hende. Mer end een Gang var han vaagnet om Natten, tung i Hovedet af sanselige Drømme; og til sin Beskæmmelse havde han maattet tilstaa for sig selv, at det var af Nannys Arme, han havde følt sig krystet.

Det Kys, hun hin Dag paa Skøgevis havde henslængt paa hans Mund, spøgede ham endnu i Blodet, og han havde ingen Grund til at stole for sikkert paa sin Modstandskraft. Naar han tænkte paa hende, saadan som hun plejede at komme ham imøde med sin uskønne, vrikkende Gang, sin lystne Hunkøns-Logren, — forjættelsesfuldt smilende, seende til Siden med dette Blik, der virkede som et skamløst Kærtegn, — det var da, som om han allerede hørte hendes Silkeskørter hviske til ham med fræk Fortrolighed, at hos hende var der Glemsel at finde for den Kærlighed, han ikke turde nævne.

Han lagde med en knugende Bevægelse Haanden over Øjnene. — Som en Række mørke Bølger saae han de kommende Dage rulle ham imøde og tilsidst lukke sig fraadende over hans Hoved ...

Han vendte sig fra Vinduet og begyndte igen at maale Gulvet med vaklende Skridt. Hænderne havde atter fundet Hvile bag paa Ryggen, Hovedet ludede, — der var noget træt, slapt, selvopgivende over hele Skikkelsen.

Henne paa Bordet laa en opslaaet Bog. Det var Poul Bergers Bekendelse — denne Bog, hvortil han stadig paany førtes tilbage, fordi den syntes ham saa forunderligt at tolke hans egen Sjæls-tilstand i disse Dage.

Han tog Bogen, kastede sig i en af de store Armstole, slog op et Sted, hvor der laa et Mærke, og læste: